

Thép Luyện Đã Thành Gươm

Đào Vũ Anh Hùng

(Viết cho khóa 1/73 Hoa Tiêu Trực Thăng)

Họ kéo nhau đến thăm tôi trước ngày bốc thăm nhận Phi đoàn phục vụ. Đó là những tân sĩ quan Hoa tiêu mới ra trường. Sáu tháng học bay, học địa huấn ở Phi đoàn chúng tôi. Một tháng chưa đầy thanh toán giai đoạn hai quân sự. Hơn nửa năm trời khổ nhọc không kể một chuỗi thời gian trước đó vất vưởng nằm chờ mòn mỏi ở Nha Trang và một tháng về Cần Thơ làm quen với nghiệp phi hành trên chiếc U-17. Bây giờ, họ đã gỡ bỏ cấp bậc Sinh viên sĩ quan chiu nặng trên vai, thay bằng cấp lon Chuẩn Úy dễ thương và thêm cánh bạc lấp lánh trên ngực áo kể từ sáng ngày thứ bảy 9-3, ngày mãn khóa linh đình buổi lễ thiêng liêng thoát xác...

Như những con tằm vừa chui khỏi kén, thành ngài, đôi cánh đã khô, thành bướm. và bay nhõn nhõn trên hoa đồng cỏ nội. Như những chim non được mẹ dắt đi bay tập đã thuần, từ nay được thả tìm mỗi, sẽ hân hoan ra khỏi khu vườn, soái cánh khắp không gian cao rộng.

Tưởng tượng như mình ngày xưa, tôi đoán biết tâm trạng vui sướng bồi hồi của những người trai trẻ ngồi trước mặt. Nổi sướng thỏa như tràn đổ ra ngoài. Ở giọng nói. Ở tiếng cười. Và ánh mắt đầy lo âu của họ tuần lễ trước khi đón chờ kết quả thi Quân Sự. Bây giờ tôi không còn phải nói những lời trấn an, những câu khích lệ tinh thần chịu đựng để mà nhẫn nhịn hiên ngang bước qua cửa ải cuối cùng, vì chúng tôi đã đi dắt họ bước qua những quan ải khó khăn và họ đã qua tốt đẹp. Nổi hân hoan của họ giờ đây cũng là nỗi hân

hoan của tôi, của chung những người có trách nhiệm được ủy thác công việc đào tạo những hoa tiêu trực thăng đầu tiên trong nước. Hân hoan và hãnh diện. Tình thực những lời ngợi khen về sự thành công ngoài sự tưởng tượng của chương trình huấn luyện do Phi đoàn đảm trách đã khiến chúng tôi nghe và cảm động, nhưng không cảm động bằng khi nhìn thấy những ánh mắt chứa chan sự biết ơn và tình cảm chí thành của những khóa sinh sau phút giây vinh hiển của buổi lễ mãn khóa. Là nổi danh diện, là niềm cảm động của một ông thầy có học trò thi đỗ ngày xưa, công thành danh toại về thăm thầy cũ.

Tôi xiết chặt tay từng người. Thân mến ôm lấy vai Như:

- Chào ông Thủ Khoa! Chào các ông tân Sĩ quan Pilot! Tất cả đã xong rồi, thấy chưa? Bây giờ các bạn nên coi như vừa trải qua một giấc mơ dài... Có là ác mộng chẳng nữa cuối cùng cũng kết thúc bằng "cái này" đẹp lắm.

Vừa nói tôi vừa chỉ vào cánh bay thêu trên ngực áo của Như. Tất cả đều cười rạo rỡ, Như nói:

- Vâng, cảm ơn Thiếu Tá. Cũng nhờ Bộ Chỉ Huy Phi Đoàn với các thầy tận tâm chỉ bảo nên tụi Như mới có ngày hôm nay...

- Các cậu khỏi cần phải nói đến hai chữ "cám ơn". Chỉ cần ra trường rồi, các cậu nhớ biết và làm theo đúng những lời chúng tôi thường khuyên nhủ là quý báu gấp trăm lần hai tiếng ấy.

- Nhưng anh em khóa Như ai cũng thấy

rằng tụi Như đã thụ huấn nhiều nơi trước khi đến 245, chẳng nơi nào sẵn sóc lo lắng và dạy dỗ tụi Như tận tình, được sống tin cậy thoải mái như ở đây...

Tôi cảm kích. Đêm trước ngày họ rời phi đoàn qua trường Quân sự, tôi đã ngồi quây quần với họ tại sân phi đoàn chuyện trò tâm sự dưới bầu trời lấp lánh sao, họ cũng đã nói như thế và bấy tỏ lòng quyến luyến không muốn rời xa nơi đào tạo họ trở thành những người phi công có khả năng đích thực. Đó là nơi họ gửi gắm tương lai. Sáu tháng trời như sống trong một

